

det er vist og sandt, at jo mere Udtagelsen af Patenter tager til, desto mere vil Befolkningen komme til at lide under et Tryk og komme til at svare en Skat til alle disse Patenthavere for Ting, som ofte ere i høt Grad ligegyldige for Befolkningen. Enhver Ting, som er patenteret, og som skal staffe Opfinderen en Fordel, maa nødvendigvis sælges til en højere Pris, end dersom Gjenstanden ikke var patenteret, saa at Alle og Enhver kunde forserdige den. Derved lægges der en Skat og Byrde paa Befolkningen, og det er Befolkningens Lærv, jeg her tror bør komme i Betragtning lige over for Opfindersens Lærv og Interesse, der jo har saa overordentlig mange Talsmænd, ikke mindst den ærede kongevalgte Landssthingsmand fra Kjøbenhavn (Kayser). Den ærede Landssthingsmand har talt om den uheldige Stilling, hvori Opfinderen vilde være, dersom der ikke gaves ham den Ret og den Ret, men dertil skal jeg bemærke, at enhver Eneret, som man giver Patenthavere, gaar jo ud over Befolkningen, gaar ud over Omsetningsfriheden, og gaar ud over den Bæthed, hvormed Folk kunne komme i Besiddelse af Gjenstanden for Opfindelsen, og det vil jo tage til i en overordentlig stor Maalestok, naar Enhver blot ved at betale 50 Rd. kan gaa op og faae et Patent. Det ærede 9de kongevalgte Medlem (Kayser) udtalte sig stærkt for, at man skulde beskytte Opfinderen i hans Ret til baade at forserdige og forhandle de vedkommende Gjenstande. Jeg erindrer dog ikke, om der udtrykkelig blev talt om Forhandlingen, jeg forstod det saaledes, og hvis det forholder sig saa, er der et Spørgsmaal, om hvilket jeg gjerne vilde høre den ærede Landssthingsmands Mening, paa hvilken jeg sætter megen Pris, Spørgsmaalet nemlig, om hvorvidt det paa nogen Maade kan gaa an, efter at vi i lang Tid have levet under et System, som dog gav nogen Garanti for, at ikke aldeles unyttige Ting bleve patenterede og kom paa Markedet, men hvor man saa paa den anden Side har havt fri Forhandlingsret med Hensyn til de patenterede Gjenstande, saa nu at nedlægge et Forbud mod Forhandlingen af patenterede Sager uden med Samtykke af Patenthaveren. Det forekommer mig, at der derved vilde opstaa den allerstørste Forvirring i alle Omsetningsforhold. En stor Mængde af de Handelende vilde jo da blive nødsagede til at opgive Forhandlingen af de Varer, hvoraf de allerede paa lovlig Maade vare komne i Besiddelse til Forhandling. Der har hidtil ikke været Noget til Ginder for, at enhver patenteret Opfindelse kunde forhandles her i Landet, der er ikke foregaaet nogen Undersøgelse om, hvorfra Forhandleren har faaet vedkommende Gjenstand. Men dersom denne Lov kommer ud, saaledes som den er forelagt af Ministeren, ser jeg ikke rettere end, at den Opfinder, der har Patent, er berettiget til at anstille Undersøgelser og derpaa søge at forbyde vedkommende Handelende at forhandle den patenterede Gjenstand uden Hensyn

til, paa hvilken Tid den Handelende har erhvervet den. Jeg kan ikke læse Paragrafen anderledes end, at den endog strækker sig til at forbyde Handelende med patenterede Gjenstande, som ere indkjøbte i Udlandet, naar Patenthaveren tillige har Patent paa disse Sager her i Landet. Den ærede Minister ryster paa Hovedet. Jeg tror ikke, at jeg i den Henseende har misforstaaet Bestemmelsen i Paragrafen. Der staar: „Eneretspatentet medfører for dets Besidder indenfor den i § 4 anførte Tidsgrense en udelukkende Ret til at forserdige og forhandle Opfindelsens Gjenstand“. Deri synes jeg ligger klart — og jeg vil bede den ærede Minister ryste paa Hovedet, hvis jeg tager feil — at den Udlanding, som har Patent her i Landet paa at forserdige en eller anden Gjenstand, har Ret til at forbyde Handel med denne Gjenstand her i Landet, naar hans Samtykke ikke gives (Indenrigsministeren: Ja!). Meget vel, saa siger jeg, nu har den Handelende allerede indkjøbt den patenterede Gjenstand, som han efter vor nuværende Lovgivning har Ret til frit at forhandle, men naar denne Lov udkommer, ophører denne Forhandlingsret. Dette forekommer mig at ville bringe en Forvirring, og en uendelig Forvirring, ind i Handelsverdenen. Det kan naturligvis rettes, men jeg paastaar ogsaa kun, at det er en Forandring, som jeg tror, at der er Grund til at gjøre. Selv om man vil stille sig paa Opfindersens Standpunkt, siger jeg, at det maa han virkelig finde sig i; naar de Handelende her i Landet bestandig have havt Ret til at forhandle patenterede Gjenstande, tror jeg ikke, at det ret vel gaar an i det Herrens Aar 1874 at gaa hen og indføre i denne Henseende saa betydelige Indskrænkninger i Omsetningsfriheden. Jeg vil fremdeles bede om, at de ærede Talere, som stille sig saa bestemt paa Patenthavens Side, vilde besvare sig selv og besvare os Andre det Spørgsmaal, om hvad der vil ske, om hvilke betydelige Ulykker der vil ramme enten Befolkningen eller Landet eller Industrien, hvis man ophører at give Patenter paa Opfindelser, om de ærede Herrere mene, at Industrien da vil ophøre at udvikle sig, om vi ikke her i Landet vilde komme i Besiddelse af de samme Opfindelser og opfundne Gjenstande, som man har i Udlandet, eller om der ikke tværtimod vil blive en lettere Afgang til at komme i Besiddelse af disse Gjenstande, netop fordi de ville koste os mindre. Men jeg har meget vel forudset, at de lange Spring, som det kaldes, gaa vi ikke til, og det forlanger jeg heller ikke. Jeg ventte derfor heller slet ikke, at det skulde blive vedtaget her, at vi skulle affaase Afgang til Patent, skjøndt jeg vedblivende paastaar, at det vilde være det Rigtigste og Fornuftigste i alle Henseender. Men vil man give en ny Patentlovgivning, bør man vel tage Hensyn til Opfinderen, men paa den anden Side ogsaa tage et meget væsentligt Hensyn til Befolkningens Lærv, og det forekommer mig